

Lipetov panj.

Povest. Spisal Juraj Pangrac.

(Konec)

4. Panj se je našel!

Tisto leto so čebele prav pridno rojile.

Dedu je že zmanjkalo panjev. Moral je priti tesar Tone, da mu jih je še nekaj zbil. To se je sukalo kladivo v tesarjevih gibčnih rokah, to mu je pela žaga, ki je rezala, kakor da bi bile trde deske iz repe! Pa saj se je moral podvizati Tone, ako ni maral, da bi ga prehitele čebele!

Ded in Lipe sta se vedno sukala pred čebeljnjakom. Lovila in ogrebala sta roje in polnila z njimi že itak skoro prenapolnjeni čebelnjak. Ponajveč sta molče izvrševala to takó veselo čebelarsko opravilo; eh, tisti panj, tisti izgubljeni „Pastirček“ jima je vedno hodil na misel in ju motil...

Nekega tacega dne je bil ded sila zamišljen in malobeseden. Razmišljeval in ugibal je, kako bi pregnal Marka iz čebelnjaka. Ni njega ni njegovih čebel ni mogel več videti. Menil je, da Marko le ni pošten, pošten kot zlata vaga... Kakršen oče, tak sin!... Njegov oče je jemal ob rojenju po žlico čebel iz drugih panjev, pa jih svojim prideval... Bog ve, če tudi Marko takó ne dela?... Jabelko ne pade daleč od jablane!... Vun z Markovimi panjovi, vun, vun z njimi!...

„Roj, roj, roj!“ je zavpil Lipe.

Ded se predrami iz svojih misli. „Eh, da mi roji ta Marko tolikrat po glavi“, reče vznejevoljen in se zravna. In neki notranji glas mu zašepeče tanko: „E, saj Marko je pošten, kaj bi dvomil o tem!“ In ded je skoraj prikimal. A precej nato se oglasi drug glas, ki mu zašepeče še tanjšje na uho: „Pošten — hm! — ali pa tudi ne“... In ded je zopet skoraj prikimal. Ah, ta panj, ta nesrečni izgubljeni Lipetov panj!...

„Roj, roj, roj!“ je vpil zopet Lipe.

Čebele so se usipale iz panja, na katerem je bil naslikan lep, velik jelen. Ko ded to zapazi, reče: „Jeh,

jeh! Markov „Jelen“ roji! O, pa le roji naj in gre naj, kamor drago, čeprav za tri gore onkraj planine!“ ...

„Oče, ali tega ne bova ogrebla?“ vpraša Lipe.

„Kaj še!“ se zjezi ded. „Ta je Markov, Markov, ki ... ki ... ki ...“

„Jelen“ je odrojil. Čebele so krožile nad čebelnjakom. Kar sede matica na drobno vejico nad dedovo glavo. Čebele se zbirajo, zbirajo na vejici. Kmalu jih je obilna kepa. Zdajci se vejica pčšibi. Čebele se zaprašé dedu pred nos. „Ho — ho!“ zavpije ta in odskoči vstran. „Jaz nisem Markov panj!“ reče in piha in se otepa.

Čebele se niso menile za deda. Zopet so se zbirale na vejici in se združevale v kepo, ki je visela kakor velik grozd z vinske trte. Čimdalje mirneje so brenčale. In to mirno brenčanje je blagodejno vplivalo na deda. Stopil je bliže. Zdelo se mu je, da ga kličejo, da ga prosijo te drobne živalce: „Dedek, dedek! Daj nam hišico, daj nam hišico! Voščene celice bomo zidale, sladki medek bomo nosile! Daj nam hišico, daj nam hišico, dedek naš!“ ... „Hm, hm“, je kimal ded, „Hišico bi rade, hišico!“ je kimal in jih gledal, gledal ... Nato pa je rekel, tako je rekel: „Lipe, Lipe, steci na kaščo in prinesi kak panj, da vsadiva Markov roj vanj.“

In Lipe je stekel, čudeč se, da ded dvakrat enako ne govori. A komaj je bil na kašči, je že klical, je že vpil, vpil kar naprej: „Oče, oče! Gor, gor! Urno, urno!“

„Hencej, hencej, kaj pa je staknil Lipe, da takó vpije“, je rekel ded in šel pogledat.

— — — „Kaj bo pa zdaj, oče?“ je vprašal Lipe preplašeno, ko je ded prisôpel vrh kašče. „Kaj bo pa zdaj, oče?“ je vprašal preplašeno: — „panj se je našel, izgubljeni panj se je našel!“ — — —

„Hencej, hencej!“ se je čudil ded in se praskal za ušesi. Lipe pa je hitel: „Kaj bo pa zdaj? Kaj bo pa zdaj, oče?“ ... Dasi je obdolžil soseda Marka samo v srcu in le pred dedom, ga je vendar-le močno pekla vest, očitajoč mu, da ni storil prav, da je ravnal nápak, pregrešno, ko je obdolžil soseda. In to je pretreslo pastirčka. Zato je sklepal roki in vpil: „Kaj bo pa zdaj, oče? — Panj se je našel!“ ...

„Pa kako si ga našel, kako? To mi povej, Lipe!“ vpraša sedaj ded. In Lipe pojasni: „Tekel sem na kaščo. Pa sem tekel tudi po teh stopnjicah tugor. In ko sem pritekel do vrha, sem butnil z glavo v strop. Av! me je zbolelo in še sedaj me boli. In ko me je takó zbolelo, se mi je obrnila glava na levo, in ko so se mi tedaj odprle zopet oči in sem pogledal tja v kot, v tistile kотиček tam-le, jeh — jeh! — Kaj sem zagledal — — — uh! končnico svojega izgubljenega panja sem zagledal, končnico „Pastirčkovo“ sem zagledal . . . Nič nisem umišljaj, ampak naglo sem jo zgrabil in primeril temu-le panju brez končnice. Bila je prava . . . Kolikokrat sem gledal ta panj, ga premetaval in obračal, a nikdar nisem spoznal, da je to moj panj, moj izgubljeni panj! . . . Danes pa spoznam, da je, danes pa vem, da je! . . . Uh, uh! kaj bo pa zdaj, oče?“

„Hencej, hencej!“ je hitel zopet ded in se praskal za ušesi. „Tudi jaz sem že gledal ta panj“, je rekel nató, „tudi jaz sem ga že gledal in premetaval in obračal, pa mi ni prišlo v glavo, da bi utegnil ravno ta panj brez končnice pravi biti! . . . Hencej, hencej!“

„Oče, kaj bova pa zdaj storila?“

— „Kaj? Odpuščanja bova prosila!“

„Oče, ali vé sosed Marko, da sva . . . da sva tako nepošteno mislila o njem?“

— „Tega k sreči ne ve! O Bog, da vsaj tega ne ve! A Bog v nebesih ve, Njega morava prositi odpuščanja! Saj pravim, nikogar ne obdolžiti, tudi v srcu ne: Človek se le lahko moti!“ . . .

„Jeh, jeh!“ je javkal Lipe in se grabil za glavo.

* * *

Ko je Marko zvedel, da se je našel panj, je bil tega kaj vesel. Toneta je naprosil, naj naredi tri nove panjeve, urezane iz bele lipovine. „Naredi jih“, je rekel, „in ima naj jih ta Lipe“, je rekel, „samo na moji kašči jih ne bo nikdar več spravljaj“, je rekel.

